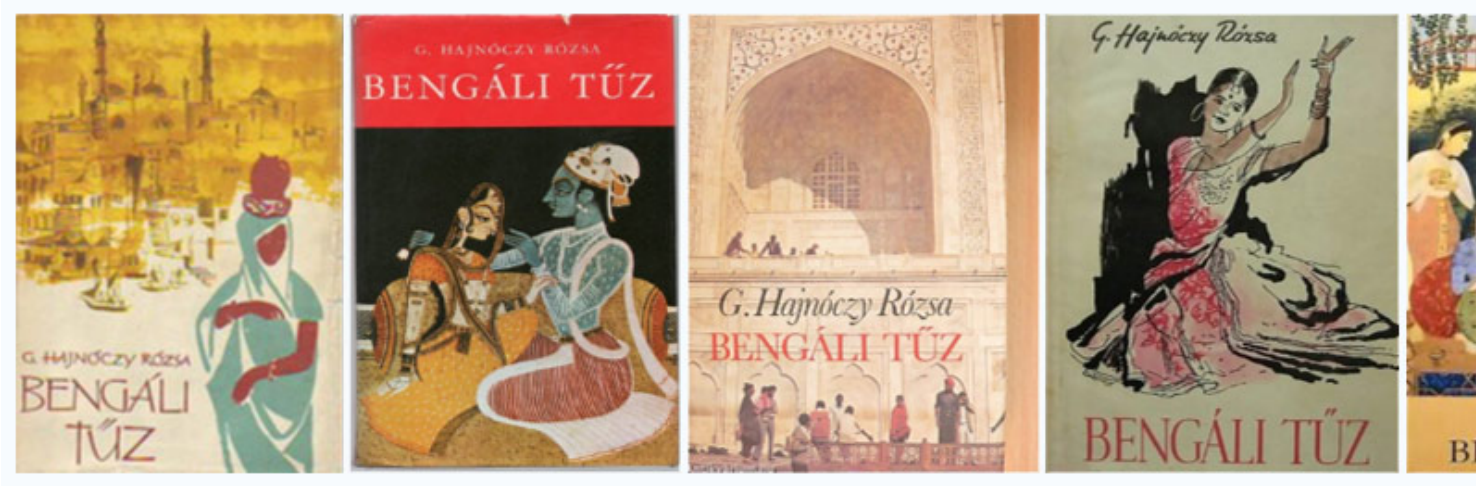
127 évvel ezelőtt augusztus 8-án keresztelték, 75 évvel ez előtt temették annak a világhírű bestsellernek az íróját, akinek a magyar irodalom mindmáig tartozik rehabilitációval, elismeréssel, jó hírének, becsületének helyreállításával.

„**G. Hajnóczy Rózsa neve nem található meg sem az Új magyar életrajzi lexikonban, sem az Új magyar irodalmi lexikonban, vagy a Kortárs magyar írók 1945-1977, illetve a Bibliotéka és fotótárban. Ő maga ezen adattárakban csak társszerzőként szerepel** , nagy könyve, a Bengáli tűz.” (Wikipédia)

Gondolom, szülővárosának, Lőcsének is jót tenne, ha G. Hajnóczy Rózsának, a Bengáli tűz szerzőjének méltó emléket állítanának egy márványtábla, egy szobor elhelyezésével, vagy egy kiállító teremben bemutatott kéziratával.

Mert vannak kéziratok.
G. Hajnóczy Rózsa méltatlanul félresöpört, a magyar irodalomban semmilyen címen meg nem említett egykötetes, ámde világhírű bestseller szerzője.

„Germanus Gyula 1979-ben árulta el, hogy G. Hajnóczy Rózsa álnéven ő írta a könyvet”

Kérdés: miért kellett volna a nagyhírű, több mint hatvan nyelvet beszélő, amúgy rengeteget publikáló Germanusnak – álnéven írni?

Ez olyan nyilvánvaló hazugság, ami mélyen sérti Hajnóczy Rózsa emlékét.

Írtam már a fenti állítás lehetséges okáról Germanus Gyula halála előtt nyilatkozatával kapcsolatban: özvegyének, Kajári Katónak akarta biztosítani a maximális jólétet…

Elmúlt 75 év, lejárt a szerzői jog, de soha el nem évül a szerzőnek a művéhez kapcsolódó joga. Ez utóbbi örök.

Nem is értem, soha nem tűnt fel senkinek, hogy Germanus Gyula nem hároméves kisóvodás? Tudom, a kérdés meglehetősen csipkelődő - szándékosan az. Felnőtt ember nem ír magáról úgy, ahogy a Bengáli tűzben olvasható. Mire gondolok?

Idézem a kezdeteket:

„W.E. bárónő mindent elmesélt, amit csak tudott Santiniketánról. – Ne várjon, kedvesem sok luxust – mondta –és ne reméljen semmi szórakozást. Ne vigyen magával sok ruhát. Amit visz, az is egyszerű legyen. Estélyi toalettre nem lesz szüksége. Mosóruhát és sok vászonholmit vigyen. És készüljön el rá, hogy sokat fog unatkozni. A telepen európai értelemben vett szórakozás nincs. Olvasás és kézimunkázás tölti ki majd egész napját” (Bengáli tűz, 23.old, 1.bek.)

„Cseppet sem sújtott le, hogy a bárónő nem rózsás színekben festette le Santiniketánt. Én nem fogok unatkozni ott egy pillanatra sem. Mindenesetre a tanácsokat megfogadva láttam neki a szükséges holmik beszerzésének. Férjemnek erős vászonnadrágokat és kabátokat vettem. Magamat is kistafíroztam. Csupa tartós anyagból készült holmit vásároltam. Semmi selymet, még crépe de chine-t sem! A selyem nem állja a nedves indiai időjárást, egy kettőre tönkre megy.” (Bengáli tűz, 23.old, 2.bek.)

Érdekes, ugye?
Germanust, az állítólagos Szerzőt arra figyelmezteti a bárónő, hogy nem lesz szüksége estélyi ruhára, és hogy sokat fog majd kézimunkázni….

„Ma temették Rákosi Jenőt. A nagy hidegben kint voltunk a temetésén. Órákig tartott a gyászszertartás., majd meg fagytam. A temetésről visszajövet Gyula mesélte, hogy Indiában nem hisznek a halálban”

Germanus írta volna, hogy „Gyula mesélte”? (Bengáli tűz, 23.old, 3.bek.)

„A budapesti lapok megírták, hogy férjemet meghívták tanárnak Indiába. Azóta a legkülönfélébb

tervekkel és ajánlatokkal halmozzák el” (Bengáli tűz, 24.old, 2.bek.)

Ezek Germanus mondatai lennének?

Milyen bizonyíték szólhat Hajnóczy Rózsa mellett és Germanus Gyula állítása ellen?

Egyszerű a bizonyítás: Germanus Gyula több regényt is írt – Felesége csak ezt az egyet. Igaz, hogy ez az egy többet ért/ér ma is Germanus összes művénél. (nem elfogultság, Germanus egyetlen könyve sem volt bestseller – Hajnóczy Rózsa regénye világhírű). Lehet ellenőrizni, csak össze kell hasonlítani a két szerző munkáit.

Nézzük, milyen az, amikor valóban Germanus Gyula ír:

„Ha európai ember tropikus sisakkal a fején megáll a bazárnak olyan negyedében, ahol keleti könyveket árulnak, menten összecsődül a sok kíváncsi ember. Azt, **hogy a koránt fordítva olvasom és kívülről tudom,**
már nem csak a kereskedő, hanem
a körém sereglett nép
is hallotta. Massallah, morajlott végig a derék hívőkön, akik szívét Allah megtisztította minden földi salaktól, és nem maradt benne más, mint Allah szavának tisztelete és a szeretet azok iránt, akik hinni tudnak Allah prófétájában, noha ez fájdalmas küzdelmükbe került. - Mennyiért adod ezt a kéziratot? – kérdeztem – azaz –
javítottam ki magamat
-, mi az „ajándéka” ennek a kegyes koránnak? A muszlim nem beszél a korán „árá”-ról, mert az földi javakkal megfizethetetlen, hanem ajándéknak nevezi az összeget, amit cserébe szoktak érte adni..” (Germanus Gyula: Allah Akbar! 63.old. utolsó bek, 64. old. 1.bek)

Vagy:

„Al-Kutbi **mellém húzódott, és megfogta a kezemet**. Meleg volt érintése, és szeme forró lángokat lövellt, amint szemembe akaszkodott. –

Annyira szereted? – kérdeztem

.

Lehajtotta a fejét és hallgatott. Nem eresztette el kezemet, és szíve verését éreztem karomban, ahogyan a megindult férfiúi lélek hajtotta vérét hevesen.

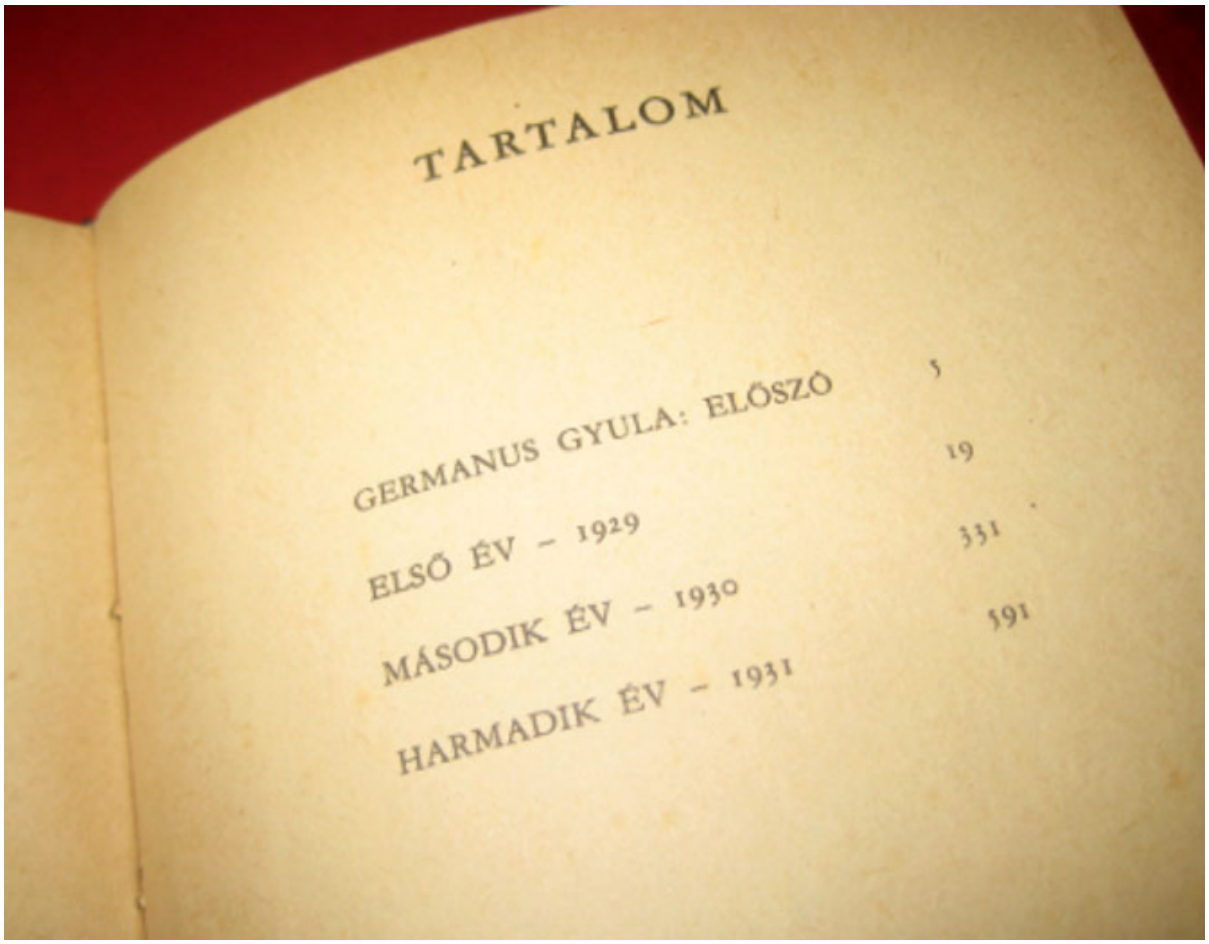
- Nem lehet a feleségem – kezdte lassan, vontatottan. – Szegény vagyok hozzá és családja gőgös. Pedig rabja lettem örökre.

- Rabja egy nőnek? – korholtam. – Aki felét éri egy férfinak?”

(Germanus Gyula: Kelet varázsa, 233. old. 3. bek)

Igen, igen! **Minden általa írt műben saját magáról egyes szám első személyben ír, ahogy azt illik..**

Végezetül olvassuk el az 1957 májusában írott Előszót, amelyben Germanus Gyula így vall:

TARTALOM

GERMANUS GYULA: ELŐSZÓ 5
ELSŐ ÉV – 1929 19
MÁSODIK ÉV – 1930 331
HARMADIK ÉV – 1931 591

„Szomorú feladatnak teszek eleget, amikor megboldogult feleségem, Hajnóczy Rózsa „Bengáli tűz” című könyvének új kiadásához bevezető sorokat írok”….

… Megboldogult feleségem indiai egyetemeken való működésem ideje alatt naplót vezetett. Saját kedvtelésére rótta a sorokat nap- nap után, feljegyezve a reggeli, déli és esti hőmérsékletet, a levegő szárazabb, vagy nedvesebb voltát, akárcsak egy meteorológus, hiszen az időjárás az indiai élet egyik legfontosabb beszédtárgya és leggyötrőbb szenvedése, majd a napi prózai eseményeket: a háziszolgákkal való bíbelődést, az étkezés apró cseprő gondjait, a látogatókkal való beszélgetéseket és az azokból merített tanulságokat. Őszintén leírta sajátmagának, talán időtöltésből, miként hatottak rá India különös szokásai, babonái, hite, filozófiája.”

„Ami a Bengáli tűz-ben az indiai életre vonatkozik, az fényképszerűen hű és festőien van az olvasó elé vetítve. Sem túlzás, sem álromantikus érzelgősség, avagy az európai szemlélet elfogultsága nem nyilvánul meg soraiban. A benne szereplő személyeket nem a képzelet, de az élet teremtette. Mindegyik férfi és nő alakja élő személy volt., csak néhány név lett megváltoztatva, ami az események következtében vált szükségszerűvé. Rabindranath Tagore, Mahatma Gadhi, Subhas Csandra Bose, a santiniketáni tanárok véleményei, kijelentései, papírra vetett valóságok. A meghasonlott tudós Collins, a német diák, Valentin Tramp – akik ma már az örökkévalóság felhői mögül tanúskodhatnak jellemük hűséges ábrázolása mellett – történelmi alakok. Ilyen a francia Benoit és az olasz Guadagni is, sőt a rokonszenves Amiya és dán feleségének bizarr személyisége sem a fantázia ködös világából testesül meg a „Bengáli tűz” lapjain”

{backbutton}